

Primer festival de cinema de terror de Sabadell, un debut esperançador

La primera edició va complir amb escreix les expectatives i estableix una base sòlida per al futur

XAVIER GORDI

Sabadell està d'enhorabona. La capital vallesana ja té un festival de cinema de terror propi, una etiqueta que creava controvèrsia entre els que consideren potser més escaient catalogar-lo d'horror o de fantàstic. Però, si bé són un mal necessari, mai he estat gaire devot de les classificacions, i el nom de Festival de Cinema de Terror de Sabadell fa prou patxoca, malgrat que el format de la primera edició (concentrada en un sol dia, el passat 4 de febrer) s'apropa més al concepte de marató.

La iniciativa sorgeix d'un grup d'amics i aficionats al cinema amb la col·laboració de l'Associació de Veïns de Torreguitart (incloent un organitzador del Festival de Cine de Terror de Molins de Rei) i confirma el bon moment d'aquest gènere cinematogràfic, que té altres festivals com el Cryptoshow de Badalona, el Festerror de Lloret, l'Horrorvisión de Barcelona, el Fantosfreak de Cerdanyola o el Festival de Cardedeu, tots ells aixoplugats sota el referent del Festival Internacional de Cinema Fantàstic de Sitges.

Molt allunyat de l'amateurisme, com es podria esperar en una primera edició, el festival va complir amb escreix les expectatives i va transcórrer en un ambient familiar però professional, com demostren l'afortunat disseny de la imatge del certamen (un ull on es reflecteix l'emblemàtica Torre de l'Aigua) i la correcció tècnica de les projeccions, gràcies a un espai com l'Estruch, que, sense ser un cinema, té bona visibilitat des de tots els punts de la sala i una pantalla i un so més que acceptables. El servei de bar, l'organització de les entrades i la votació final també van contribuir a crear un clima de caliu i proximitat entre els festivalers.

La programació va anar a càrrec de Víctor Torres, que també és

The Loved Ones i (2009) i *La Horde* (2009).

un dels responsables del certamen de Molins de Rei. El director del festival és Miguel Ángel Rodríguez, amb Javier García i Antonio Cuadrado com a subdirectors, i va ser aquest últim el responsable de fer una presentació breu i amena (amb regals sorpresa inclosos) en la qual va agrair la implicació, imprescindible, dels petits patrocinadors i de l'Ajuntament, representat pel regidor de cultura, Joan Carles Sánchez. El certamen va tenir

Week &

Weekend Sabadell
Agenda cultural setmanal

subscripció
gratuïta a

www.weekand.net

lloc el 4 de febrer des de les sis de la tarda i va ser un ple absolut, amb totes les entrades (que es podien comprar a través de Twitter, Facebook i la pàgina web a un preu molt assequible) esgotades ràpidament.

Pel·lícules inèdites

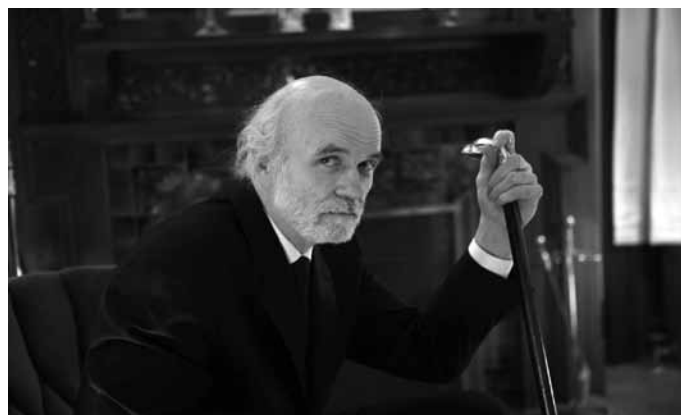
Totes les pel·lícules escollides compartien el denominador comú de no haver-se estrenat comercialment als cinemes malgrat haver aconseguit premis i bones crítiques als festivals i a la xarxa, amb predilecció per la nova alenada d'aire fresc en el gènere procedent de França (als nous devots de la *nouvelle vague* d'horror que busquen els orígens de films com *Haute tension* d'Alexandre Aja o *À l'intérieur* d'Alexandre Bustillo i Julien Mary, entre molts d'altres, m'agradaria recomanar-los *Baby Blood* (1990) de l'oblidat Alain Robak).

The Loved Ones, una cinta australiana del 2009 dirigida pel debutant Sean Byrne, probablement el film més desconegut de la programació, va obrir el festival i va resultar una grata sorpresa. Era la segona vegada que la veia però la primera a la gran pantalla i va millorar molt la impressió que en tenia, principalment per la potent banda sonora en un equip acústic adequat. Les barrabassades de Lola Stone i el to del film, que combina a la perfecció mala baba i humor negre, el van convertir en el millor de la vetllada i en el guanyador, a més a més, del premi del públic.

Acte seguit i per evitar que decaigués el ritme, es va projectar *Martyrs*, la cinta francesa del 2008 de Pascal Laugier, guanyadora del Meliès d'Or a Sitges. Pràcticament tothom la coneixia, però no tothom l'havia vista. Malgrat que no va despertar tanta polseguera com *A Serbian Film*, també va ser polèmica en diversos festivals per la cruessa de les imatges que oferia i per la voluntat dels organitzadors de posar-hi més pa que formatge (a Sitges s'oferia fins i tot atenció mèdica durant la projecció). En tot cas, és una pel·lícula que no deixa indiferent a ningú.

The House of The Devil, cinta nord-americana del 2009 de Ti West, fou tal vegada el títol que menys va agradar, encara que la seva atmosfera deutora del cinema de gènere dels anys 80 i el seu ritme lent amb final atropellat és prou encomiable. La següent pel·lícula tornava a ser francesa. *Frontière(s)* (2007), de Xavier Gens, arrenca als disturbis de París de 2005 i evoluciona cap a una revisió de *The Texas Chainsaw Massacre* (1974, Tobe Hooper), encara que no sempre aconsegueix el to malaltís que vol transmetre.

L'última obra l'escollia el públic, entre *The Orphan Killer* de Matt Farnsworth, cinta americana del 2011 i guanyadora del passat festival de Molins de Rei, i *La Horde* (2009), de Yannick Dahan i Benjamin Rocher, un estimable film francès de *zombies* amb contingut social i tocs de comèdia negra. És significatiu que en els vots a la web guanyés aquesta última mentre que la primera es va avançar a Twitter i Facebook, estris més innovadors i dominats per un públic més jove. La guanyadora va ser *The Orphan Killer*, un *slasher* protagonitzat per Marcus Miller, un assassí a mig camí entre Jason Voorhees i Michael Myers, i la seva germana Audrey. Aquesta burrada passada de rosca de la qual no se salva ni l'Església va ser un festiu punt i final. Una mica abans de les 4 de la matinada vam enfilat el camí cap a casa comprovant

De dalt a baix, *Frontière(s)* (2007), *Martyrs* (2008) i *The House of Devil* (2009).

que ben poca gent havia desertat abans d'hora i que el nivell de satisfacció era generalitzat.

La primera edició d'aquest festival estableix una base sòlida i podem esperar que a curt termini anirà creixent la programació i es podrà comptar amb un jurat, retrospectives i curtmetratges i taules rodones.